

Iz raznih stanóv.

(Speval Taras Vaziljev.)

Kmet.

„Kaj neki kmet razume se?“
Pogosto nam očitajo;
Z zarobljenimi hribovci
Nas karajo, nas pitajo.

A če na mestni stopim trg
In s hribov pripeljam blagá,
Tokrat krog mene suče se
Pol mesta — in se mi sladká.

Pa takrat slušam jaz le cvenk,
Za drugo mi je malo mar;
Naj toži, stoka mesta pol,
Da le pri meni je denar.

Pa kaj pomaga meni cvenk,
Ko v mesto spet za davke gre,
Ko davke bi zamašil kdo,
Gospod bi bil; takó pa ne..

Dimnikar.

Sajast jaz sem kakor dimnik,
V cokljah šlabedram okrog;
Ljud takó me ogleduje,
Kot bi vrag bil ali Bog.

Deca v vasi pred menoj se
V skrivne kote skrivajo;
Matere kažó jim name,
Kadar jih umivajo...

Vsak pogleda dlan in prste
Ter poškili dol čez nos,
Ni li kakor jaz zamazan,
Kakor jaz marogast, bos...

Res bi bilo včasih boljše,
Da bi strgat šel ljudi,
Saj je marsikdo „umazan“,
Ko zaslužek mi deli.

II.

Izvošček.

Ni boljšega stanu na sveti
Kot je izvoščkov stan;
Na mehkem kozlu posedavam
Gosposko dan na dan.

Če pa po cestah kóga vozim,
Ne vprašam: „Kdo je to?“
Gospodek velik ali majhen,
Jaz zrem na čas samó.

Pozimi včasih res prezebam,
Pa to mi nič ne dě;
Saj vajen mraza sem, vročine,
Po noči in po dné.

Če se izljubi mi, zavrismem,
Da konj prestraši se;
Le to je dobro, da to kljuse
Nikdar ne splaši se,

Gobar.

Pasja taca, pasja goba,
To je nekaj sitnega;
Gobar biti — pa je vendar
Nekaj imenitnega.

Petdeseto leto skoraj
Jaz nabiram gobe že;
Saj ni čuda, da so dali
Mi ljudje že to ime.

Kaj me peče, če kdo reče,
Da sem gobar žive dni;
Tokrat vselej le prijetne
Mi spomine obudi.

Gobe jé rad slednji človek:
Cesar, papež, knez in kralj;
Da bi naš jih cesar hotel —
Vse najlepše bi mu dal.

Pometač.

Jaz po cesti sem pisar,
Metla moje je pero;
Ž njo po cesti pišem,
Kadar je prašnó.

Nekdaj res pisar sem bil,
Šole sem obiskováł;
Pa sem vse popustil
In na kol jih djal.

Tudi pometačeva
Služba najbolj nápak ni,
Res ga tró nadloge.
Pa se le živi.

Jaz ne upam, da kedaj
V službi pridem kaj naprej;
V kaj mi bo? Saj človek
Prah je prej kot slej . . .

Berač.

Brez dela moram jaz živeti —
Oho, pa ni mi nič hudó!
Samó, kadár je malha prazna,
Takrát mi malce je težkó.

Ko bil sem še krepak mladenič,
Postopal rajši sem okrog;
A zdaj, ko delati ne morem,
Živim od dobrodelnih rok.

O malha ti beraška moja,
Le glej, da vedno polna boš!
Če ne, te izpodim iz službe,
Pa si optram rajši koš.

Jermenar.

Ko se cepci oglasijo,
Svojo robo naložim;
Ž njo po skédnjih pri mlatičih
Se prijazen oglasim.

Močnih gož in pa jermenov
Polno torbico imam;
Predno pa večer zamrkne,
Vselej robo vso prodam.

To se vidi, da mlatiči
Krepkih so in pridnih rok,
Ker jermena, gože moje
Ne raztrga vsak otrok.

Le mlatite in jermena
Trgajte odslej še bolj,
Da denarcev po vseh žepih
Vedno bom imel dovolj.

Nočni čuvaj.

Ko v miru spava naša vas,
Posréd vasi korakam jaz,
Modrujem, s sabo govorim
In v roki sabljico držim
In kadim.

Prek ram trobenta mi visi,
In v mesečini se blišči,
Da tat lahko zagledajo
In pravi čas zbeži v temó
Sam lahkó.

Kaj neki letal bi za njim?
Saj že tako dovolj trpim
In zrem, kako objema noč
Teh par napol razpalih koč —
Lahko noč!

Mlinar.

Bele hlače, beli jopič,
Beli črevlji in lasje:
To so mlinarjevi znaki —
Vsak otrok to zna in vé.

Zdrava jaz imam ušesa,
Pa sem vendar malo gluhi;
V mlinu imam polne vreče,
Pa sem vendar vedno suhi.

Mimo mene voda teče,
V mlinu žejo jaz trpim . . .
Če pa le preveč me prime,
V krčmi si jo pogasim:

Takrat pa ženica v mlinu
Žabjo pesem zaregljá . . .
Meni se pa zdi, da zopet
Prazna stopa ropotá . . .

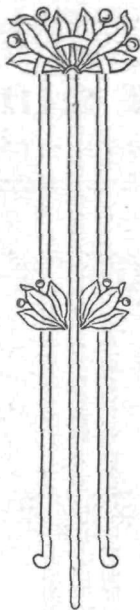
Voznik.

Skozi mesta in vasi
Vozimo vozniki,
Z biči pridno pokamo,
Mali in veliki.

Le po mestih ne pusti
Tista nam gospoda,
Ki je sitna kot komar
In mehka ko voda.

Enkrat tam na trgu sem
Prav krepko zavrnil —
Kar na voglu prvem se
Krajec je zablislil.

„Policaj!“ Srdit nekdo
Z okna je zavnjal mu;
Zgaga! Da sem mogel gor,
Bil bi vrat zavil mu!

Poštar.

Prijeten stan poštarjev je,
Lahko sem ga vesel;
Aj, žalosten že nisem bil,
Kar torbo sem sprejel.

Kadàr v nedeljo rdeč-rumen
Grem k maši korenjak,
Za mano vse ozira se,
Kot bil bi čvrst vojak.

Poglejte čepico samò,
Kako mi pristoji!
In suknja s škrici dolgimi...
In gumbi svetli ti!

Vsakteri dan po enkrat vsaj
Osnažim vse lepò,
Pa marsikdo veruje mi,
Da čisto so zlató ...

Klemenovega Šimna zajček.

(Povest. Spisal Juraj Pangrac.)

(Konec.)

„Le oddahni se, Jaka, pa bo!“ je rekel ter hotel oditi. Toda Jaka se oklene oglarjeve roke, preseč ga: „Ostani pri meni, ostani pri meni! Jurij, strah je v gozdu, samega zmaja sem videl. Bog vé, ni li prišel póme?“ ...

„Kaj govoriš, kaj blebetaš, — zmaja da si videl? — Ta je pa že bosa!“

„Zmaja, zmaja, Jurij, pa še kakšnega!“

„Tak' takó!“ je dejal Jurij, ko je izvedel, kaj je fantu, ter segel po čutarico. „Ná“, je rekel, „tri požirke, ne več, ne manj, pa ti bo odleglo, pa bo strah pregnan in nikoli več se ti ne povrne!“

Jaka je ubogal in popil tri požirke vode, a strah pa le ni bil pregnan. „Jurij, ne hodi odtod, še me je strah, grozno me je strah!“

„Ali ne veš, da je strah po sredi votel, okoli kraja ga pa nič ni“, je učil oglar, pa iznova nastavljal Jaki čutarico na usta: „Še tri požirke! Ni misliti, da bi te potlej še lomil strah!“

Jaka je popil še tri požirke vode, pa tudi zdaj ga še ni popustil strah. Fant se je še tresel samega strahu in gledal proseče v Jurija, češ, ne hodi odtod, ne hodi odtod, dokler ne bo strah pregnan.

Oglar ga res ni ostavil. Ko se je že nekoliko umiril, ga vpraša: „Pa kje imaš moko?“